

כך המלכות נקראת חסידה (רמ"ק). **בְּרוּשִׁים בֵּיתָהּ. בֵּין דְּרוּעֵי עֲלָמָא יִתְבָּא** ומש"כ 'ברושים ביתה' פירושו שמקום מושבה של המלכות הוא בין הברושים

שהם בין הזרועות של העולם שהם אחורי החו"ג שמשם תחילת בניינה (מק"מ).

'כציץ השדה' פירושו על אותה השדה הנודעת שהיא המלכות שבה צומחים המלאכים 'כן יציץ' פירושו שכך גם יפרח מהמלכות מטטרו"ן

רַבִּי אָבָא וְרַבִּי יוֹסִי, קָמוּ לְמַלְעֵי בְּאוֹרֵייתָא בְּפִלְגוֹת לִילְיָא רבי אבא ורבי יוסי קמו לעסוק בתורה בחצות הלילה, **עַד דִּהְווּ יְתִבִּי וְלָעָאן בְּאוֹרֵייתָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָא דְאָמַר רַבִּי חֵיִיא אָנוּשׁ כְּחָצִיר יָמִיו שְׁפִיר קָאמַר** ובעוד שהם היו יושבים

ועוסקים בתורה שאל רבי יוסי שמה שאמר רבי חייא על מש"כ 'אנוש כחציר ימיו' שהכוונה

למטטרו"ן שהוא כגדילת החציר יפה הוא אמר בזה. **אָבֵל בְּמַאי אוֹקִימָנָא סוּפִיָּה דְקָרָא, כִּי רוּחַ עֲבָרָה בּוֹ וְאֵינָנוּ וְלֹא יִפְיֶרְנוּ עוֹד מְקוֹמוֹ** אבל קשה שלפי"ז במה נבאר את סוף הפסוק שכתוב כי רוח עברה בו וגו'.

אָמַר לִיהָ הֵכִי הוּא וְדָאִי, אָנוּשׁ כְּחָצִיר יָמִיו כְּמָה דְאָמַר השיב לו רבי אבא שכך הוא בודאי ביאור הפסוק כרבי חייא, כי מש"כ 'אנוש

כחציר ימיו' פירושו כמו שביאר רבי חייא שהכוונה למטטרו"ן שהוא כגדילת החציר,

כְּצִיץ הַשָּׂדֶה הַהוּא שָׂדֶה דְאִשְׁתְּמוּדַע ומש"כ אח"כ 'כציץ השדה'

פירושו על אותה השדה הנודעת שהיא המלכות שבה צומחים המלאכים. **בֵּין יִצְיִץ דְאִתְחַדֵּשׁ וְאִתְהַדָּר כְּמִלְקָדְמִין** ומש"כ 'כן יציץ' פירושו שכך גם יפרח

מהמלכות מטטרו"ן שבכל פעם הוא מתחדש וחוזר להיות נער כבתחילה ע"י שהוא חוזר

ויורד אל עולם היצירה. (הכי יציץ וסליק, מאי טעמא בגין).

מטטרו"ן נעלם במלכות וזהו סוד חנוך

כִּי רוּחַ עֲבָרָה בּוֹ וְאֵינָנוּ, דָּא הוּא רוּחָא עֲלָאָה טְמִירָא
קְדִישָׁא גְּנִיזָא מְכֻלָּא, דְּכֻלִּיל לִיה בְּגִיָּה. וְכִדִּין
וְאֵינָנוּ ומש"כ 'כי רוח עברה בו ואיננו' פירושו שזו היא הרוח העליונה של המלכות

שהיא נעלמת וקדושה והיא גנוזה מכל התחתונים והיא כוללת את מטטרו"ן בתוכה ומשום
 כך מטטרו"ן 'איננו', מאחר שהוא נעלם במלכות. **וְדָא הוּא רִזָּא דְחֲנוּךְ,**
דְּכְתִיב בִּיה (בראשית ה) וְאֵינָנוּ כִּי לָקַח אוֹתוֹ אֱלֹהִים וזהו הסוד

של חנוך שנעלם במלכות 'ואיננו כי לקח אותו אלהים' והוא כי חנוך נעשה מטטרו"ן, **דָּא**
אֱלֹהִים עֲלָאָה. רוּחַ עֲלָאָה, רוּחַ גְּנִיזָא טְמִירָא ומש"כ 'כי לקח
 אותו אלהים' הכוונה לאלהים העליון שהיא המלכות שהיא הרוח העליונה, וכן היא רוח
 גנוזה ונעלמת שבה נעלם מטטרו"ן בסוד 'ואיננו'. **וְלֹא יִכִּירָנוּ עוֹד מְקוֹמוֹ.**

דְּהָא אֶתְכֻלִּיל רוּחָא זְעִירָא, בְּרוּחָא עֲלָאָה ומש"כ 'ולא יכירנו
 את מקומו' פירושו שמטטרו"ן לא ניכר מאחר שרוחו הקטנה נכללה ונעלמה ברוח הגדולה
 של המלכות. **מָה כְּתִיב בַּתְּרִיה, וַחֲסֹד יְהוָה מַעֲוָלָם וְעַד**
עוֹלָם וְעָאֵל לִיה בְּהֵנָּא רַבָּא לְגוֹ קֹדֶשׁ קֳדָשִׁים ומה נאמר בו

אח"כ, 'וחסד ה' מעולם ועד עולם', דהיינו שהעלה אותו החסד דו"א הנקרא הכהן הגדול
 אל תוך יסוד דמלכות הנקרא קודש קודשים (מק"מ). **וְנָטִיל לִיה, וְאוֹלִיד לִיה**

הלימוד היומי

לע"נ רז שחר בן דליה ז"ל

בְּמִלְקַדְמִין, וְאֶת־חֹדֶשׁ כְּנָשָׁר עוֹלָמִין. וְאֶת־הָדָר אִיהוּ

נֶעַר ואז המלכות לוקחת את מטטרו"ן בתוכה והיא מולידה אותו כבתחילה ואז הוא

מחדש כנשר את נעוריו ובזה הוא חוזר להיות נער ע"י שהוא חוזר אל מקומו שביצירה ששם

הוא בסוד נער, וכוונת הפסוק שחסד דז"א האיר למלכות הנקראת עולם ואז יצא מטטרו"ן

הנקרא יראיו מאחר שהוא ירא את ה' מאוד (מק"מ).

החברים תמהו על הצל שהלך ובא

עַד דְּהוּוּ יִתְבִּי, חָמוּ חֵד טוֹלָא דְקַיִמָא עֲלֵייהוּ ובעוד שרבי

אבא ורבי יוסי היו יושבים הם ראו צל אחד שעומד עליהם, אִזְלָא וְאִתִּיא,

אִזְלָא וְאִתִּיא, בְּגוּ בֵּיתָא. תוֹוְהוּ [צב] והוא היה הולך ובא והולך ובא

בתוך הבית והחברים תמהו על אותו הצל.

רבי אבא מספר לבנו רבי יוסי מה שהיה לו אצל רשב"י

אָמַר רַבִּי אָבָא, יוֹסִי בְּנִי, אִימָא לָךְ מַה דְּהוּוּ לִי עִם

בוֹצִינָא קְדִישָׁא [צג] ואמר רבי אבא יוסי בני בא ואומר לך מה שהיה

לי עם המאור הקדוש רשב"י. יוֹמָא חֵד הוֹיִנֵן אִזְלִינֵן בְּבִקְעָתָא

דְּאוּנו, וְהוֹיִנֵן לְעָאן בְּאוּרֵייתָא, כָּל הַהוּא (דף רי"ח ע"א) יוֹמָא

אור הרשב"י

[צב] והנה לקמן בדף ר"כ ע"א מבואר הקודם אלא הוזהר מביאו מאחר שמאמר

שבאותו הצל היתה מלוכשת נשמתו של רבי זה אמרו רבי אבא לרבי יוסי באותו

הלילה שהם קמו בו בחצות בכדי לעסוק פנחס בן יאיר.

[צג] והנה מאמר זה אינו קשור למאמר בתורה.

הלימוד היומי

לע"נ דז שחר בן דליה ז"ל

כי הנה יום אחד היינו הולכים בבקעת אונו והיינו עוסקים בתורה כל אותו היום, וּמָגוּ
 תוֹקְפָא דְשִׁמְשָׁא אוֹתְבִנִין גַּבִּי חָד טִינָרָא, בָּגוּ נוֹקְפָא
 יְחָדָא ומחמת תוקף השמש ישבנו אצל סלע אחד שהיה בתוך נקב של מערה אחת בכדי
 להינצל מחום השמש.

בעוונות הדור נתפסים הצדיקים הקדושים

אַמִּינָא לִיה, מַאי הָאִי, דְּבָכָל שַׁעְתָּא דְּחֵיבִין אֶסְגִּיאוּ
 בְּעֵלְמָא, וְדִינָא שְׂרִיָּא בְּעֵלְמָא, וּפְאִין דְּבַחוּן
 לְקֶאֱן עַל־יְהוּ ואמר רבי אבא ששאלתי את רשב"י מהו הענין שבכל זמן שהרשעים
 מתרבים בעולם שעי"כ הדין שורה בעולם ובזה הצדיקים לוקים בגללם [צד]. דְּהֵכִי
 תִּנִּינִן, בְּחוּבָא דְדָרָא, קְדִישִׁיָּא וְצַדִּיקִיָּא יִתְפָּסוּן מאחר
 שכל למדנו שבעוונות הדור נתפסים הצדיקים הקדושים. אֲמַאי, אִי בָּגִין
 דְּאִינוּן דְּלֹא מוֹכִיחִין לְעֵלְמָא עַל עוֹבְדֵייהוּ, כַּמָּה אִינוּן
 דְּמוֹכִיחִין, וְלֹא מְקַבְּלִי מִנֵּיהוּ, וְצַדִּיקִיָּא אֲתַפְּיִין
 קַמֵּייהוּ ולמה כך הוא הענין אצל הצדיקים, כי אם הוא משום שהם לא מוכיחים את
 אנשי העולם על מעשיהם ולכן הם נתפסים בעוונות הדור [צה], אז קשה שהרי ראינו כמה

אור הרשב"י

מי שאפשר למחות לאנשי ביתו ולא מיחה
 – נתפס על אנשי ביתו, באנשי עירו –
 נתפס על אנשי עירו, בכל העולם כולו –
 נתפס על כל העולם כולו. אמר רב פפא:
 והני דבי ריש גלותא נתפסו על כולי
 עלמא.

[צד] כדאיתא בשבת דף ל"ג עמוד ב' דאמר
 רבי גוריון, ואיתימא רב יוסף ברבי שמעיה:
 בזמן שהצדיקים בדור – צדיקים נתפסים על
 הדור, אין צדיקים בדור – תינוקות של בית
 רבן נתפסים על הדור.

[צה] כדאיתא בשבת דף נד עמוד ב' כל

הלימוד היומי

לע"נ רז שחר בן דליה ז"ל